

Isten versei

7.

A végtelen körforgást tervezvén az volt a szép,
 mikor már minden láncszem jól kapcsolódik,
 ásványok, növények, állatok, s végül
 az ember körülnéz, s azt mondja: jó itt!
 Ó nem! Ádám nem volt engedetlen!
 Tanmesének jó, de nem a lényeg –
 én adtam őt át a Tudásnak,
 a Kígyó szavának, a kísértésnek.
 Kíváncsi voltam, tervem mint működik,
 Nem akartam korán adni a mennyet,
 esélyt akartam adni most is
 a Káosznak és a Rendnek.

A szabadság bűne? Nem.
 Nem állítottam csapdát,
 nem volt ott lángpallossal angyal,
 az Édent önként elhagyták.
 Kíváncsiság volt Ádám bűne,
 de ez emberteremtésem lényege:
 tudni szeretné, hol van törvényem határa,
 s ha átlépi, vajon megbüntetem-e.
 Jutalom? Büntetés? Ezek csupán szavak.
 A Káosz majd eltűnik, a Rend pedig marad.

10.

Mikor majd meghalsz, mindent megértesz
 egyetlen pillanat alatt.
 csodálkozol, minden milyen egyszerű,
 és titok többé semmi sem marad.
 Hidd el, én nem titkolózom,
 előtted pedig semmiképp,
 de nyelvetek, bármilyen hajlékony,
 tudásotok fokát el nem éri még.

Az angyalok egymás között
 nem földi nyelveken beszélnek,
 csak egymásra néznek, s mindent tudnak,
 ez nem bűbáj, titok, ígézet.
 Kedves teremtményem, minden növény
 egymással éppen így társalog,
 így üzennek minden téren át
 egymásnak messzi csillagok.
 De ti hozzám lettetek hasonlók,
 gondolkodtok és beszéltek,
 s bár mindig ugyanaz a dallam,
 mégis kicsit másképpen szól az ének.
 Valamit mindig leromboltok,
 valamit mindig újrakezdtok,
 kis segítőtársaim vagytok,
 részei a nagy üzenetnek.
 Figyellek titeket, s bevallom, néha
 módosítok is a végső terven,
 mert örömet lelem
 ebben a küzdelemben.

12.

Igen, tudok nevetni, hangtalan,
 amint a Káosz és a Rend összecsap,
 miként a fájdalom s öröm,
 szeretet, gyűlölet, harag.
 Hatalmas nevetés az univerzum,
 boldog, vidám, szabad,
 minden lüktet, él, küzd és mozog,
 összeforr, robban és szakad.
 Semmilyen pusztulás nem végleges,
 semmilyen halál nem örök,
 minden súlyt leveszek egyszer,
 minden bilincset széttörök.